

te worden. Dáárover peinst zij, diep en droef, terwijl hare vingers, door de hersens niet bestuurd, pions en raadsheeren af en aan laten wandelen.

„Koningin!” waarschuwt hij.

Een wilde ruitersprong kon de bedreigde niet redden.

„Je speelt als een schaap — abominabel!” broemt hij. „Je bent er volstrekt niet bij! — Wat scheelt je toch? — Ben je ziek? Heb je geen lust? Wil je liever lezen? Of borduren? Of slapen?” — —

* * *

Eensklaps snijdt een iets, als een langs het venster nederschietend wit gordijn, het schemerzwart van buiten af — en op hetzelfde oogenblik doet een rijtend kraken, gevolgd door een donderend geplof, het huis op zijne grondvesten dreunen. De bodem trilt, de ruiten rammelen, het klokwerk der pendule slaat aan, het glaswerk rinkelt, de haardvlam duikt neer, en een kraaienzwerm, in de espentoppen uit den slaap geschrikt, giert om en om het slot, met wild en angstig krassen, onheilspellend.

Doodelijk ontsteld, uit hare verstijving opgeschokt, door het ingeboren instinct der zwakkere gedreven, snelt de vrouw op den man toe, onwillekeurig bescherming nog zoekend in die armen, waar zij eenmaal liefde vond.

„Otto!” gilt zij — „wat is dat?”

Ook hij is opgesprongen en staart een oogenblik onthutst, oog en oor gespannen op hetgeen er nog volgen zou Maar er volgt niets meer. De haardvlam flikkert even rustig als tevoren; het uurwerk telt zacht tikkend zijne seconden af, de vogels zwijgen alweder in hunne hooge slaapsteden — het rijk der stilte is hersteld. En een glimlach van wrevel en triomf speelt er om zijne lippen: van wrevel over deze stoornis, die hem uit zijn evenwicht stiet — en van triomf over de zwakheid, die onwillig nog tot hem kwam vluchten.

„Wat was dat?” herhaalt zij, bevend nog.

„Wel, wat zou het geweest zijn! — Eene kleine lawine, denk ik, die neergekomen is van het dak Wacht. Ik ga even zien.”

„Neen neen! Laat mij hier niet alleen!”

„Gekheid! Er kan geen gevaar bij wezen. Ik ben terstond weerom.”

Na vijf minuten komt hij terug en zegt:

„Het is zooals ik vermoedde. Eene geduchte massa sneeuw is van het dak op de kruin van den ouden kastanje geploft en heeft hem een arm afgerukt. Jammer van den mooien boom! Hij zal voorgoed verminkt wezen.”

„Ik dacht”, stamelt zij, nog altijd geheel ontdaan — „ik dacht niet anders dan dat het huis over ons instortte!”

„Poeh! Onzin! Het huis staat vast. Als alles zóó vast stond Maar wat tril je, mijn God! — Kalmeer je toch! Beheersch een weinig je zenuwen! Ga rustig weer zitten, en laat ons de partij hervatten.”

„Neen! Laat mij! Spelen kan ik nu niet!”

„Waaróm niet? — Wat ben je zonderling! Wat heb je toch van avond?”